

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 36Cbi/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121206793
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Smolko
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:2121206793.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred sudcom JUDr. Martinom Smolkom, v právnej veci žalobcu: Mgr. Michal Černek, so sídlom kancelárie Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 50 099 515, správca úpadcu Premt s.r.o., IČO: 31 444 016, so sídlom Skladová 1, 917 01 Trnava, proti žalovanému: XLSK Nábytok s.r.o., so sídlom Galvaniho 11, 821 04 Bratislava, IČO: 35 883 103, právne zastúpený: RUŽIČKA AND PARTNERS s.r.o., IČO: 36 863 360, Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, o určenie neúčinnosti ukracujúcich právnych úkonov, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamieťa.

II. Úpadca Premt s.r.o., IČO: 31 444 016 je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 15.11.2021 domáhala určenia neúčinnosti právnych úkonov úpadcu, kúpnych zmlúv, ktorými previedol žalovanému tovar a za ktoré úpadca vystavil žalovanému faktúry: č. 20160141 na sumu 8.199,19 eur a č. 20160174 na sumu 1.924,22 eur. Zároveň žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadcu sumu 48.828,20 eur.

V žalobe uviedol, že uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 26K/1/2020 - 44 zo dňa 5.11.2020, súd rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka Premt s.r.o., a ustanovil do funkcie správcu Mgr. Michala Černeka. Pri analýze účtovníctva úpadcu a pohybov na bankových účtoch a v pokladni úpadcu ako aj konzultáciou s p. Y., účtovníčkou úpadcu zistil, že medzi úpadcom a žalovaným bolo vystavených viacero faktúr. Úpadca a žalovaný uzavreli kúpne zmluvy na tovar, na ktorý vystavil úpadca žalovanému faktúru č. 20160141 na sumu 8.199,19 eur s DPH, 6.832,66 eur bez DPH, avšak tovar, ktorý bol týmto úkonom predaný mal obstarávaciu cenu (nie trhovú cenu) v cene 45.743,90 eur bez DPH a faktúru č. 20160174 na sumu 1.924,22 eur s DPH, 1.603,52 eur bez DPH, avšak tovar, ktorý bol týmto úkonom predaný mal obstarávaciu cenu 3.084,30 eur bez DPH. Ide o zlomkovú cenu z ceny trhovej je nesporné, že predmetným právnym úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu majetku dlžníka a k nespornému ukráteniu veriteľov úpadcu. Išlo o platný a účinný právny úkon. V čase po vykonaní tohto úkonu, resp. nadobudnutia jeho účinnosti už majetok úpadcu nestačil na uspokojenie jeho veriteľov. Úpadca bol dlhodobo platobne neschopný a aj predĺžený. Keďže ukrátenie majetku nastalo po tom, ako mali splatné pohľadávky viacerí veritelia, ktorí si prihlásili do konkurzu svoje pohľadávky a ktorých pohľadávky zostali aj neuspokojené, niet pochyb, že týmto úkonom došlo k ich ukráteniu. V čase týchto úkonov mal úpadca (okrem iných) veriteľov s pohľadávkami viac ako 30 dní po lehote splatnosti

- pani T. L. s pohľadávkou vo výške 9 958,18 eur

- pána C. K. s pohľadávkou vo výške 18.000 eur

- AISIN EUROPE S.A. ZWEIGNIEDERLASSUNG WIEN s pohľadávkou 19 771,85 eur

- Krajský súd v Bratislave s pohľadávkou 2 325,50 eur
- B. E. a P. E. s pohľadávkou vo výške 33 193,92 eur

a ďalších.

Ďalej v žalobe uviedol, že podmienky potrebné na úspešné odporovanie právnomu úkonu sú:

- Právny úkon, ktorý ukracuje veriteľov, teda úkon, ktorý keby nebol uskutočnený bola vymožitelnosť pohľadávok veriteľov vyššia
- Úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a
- Úmysel dlžníka bol, alebo musel byť druhej strane známy.
- Existencia aspoň jedného veriteľa v čase úkonu, ktorý si prihlásil do konkurzu svoju pohľadávku

V čase všetkých transakcií mal úpadca (okrem iných mnohých) veriteľa spoločnosť SINGER SEWING MACHINE COMPANY spol. s.r.o, ktorý si prihlásil do konkurzu prihlášku v celkovej sume 74.778,54 eur, ktorá bola správcom uznaná, teda je zistená. V čase všetkých odporovaných právnych úkonov tak existoval veriteľ, ktorý bol ukrátený, resp. ktorému sa predmetnými úkonmi zhoršilo uspokojenie, resp. vymožitelnosť pohľadávok.

V nadväznosti na extrémne nízku kúpnu cenu za tovaru, považujem za nesporné, že úpadca aj žalovaný konali v úmysle ukrátiť veriteľov a že žalovaný mal/musel mať vedomosť o tomto úmysle úpadcu, nakoľko je neudržateľné, aby sa priemerne zmýšľajúca osoba (navyše podnikateľ, ktorý v danej oblasti obchoduje dostatočne dlhú dobu) domnievala, že nimi dohodnutá kúpna cena je cena trhovú a nesporné obe zmluvnú strany tohto predaja vedeli, že sa týmto právnym úkonom zmenší majetok úpadcu.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 22.12.2021 (č.l. 35 spisu) uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, a to tým, že k žalobe nepredložil žiadne dôkazy, o ktoré by opieral svoj žalovaný nárok a ani bližšie nešpecifikuje, platnosť ktorých právnych úkonov odporuje. Na strane žalovaného nie sú splnené zákonné podmienky pasívnej vecnej legitímácie. Žalobca v žalobe uvádza, že úpadca Premt s.r.o., a žalovaný mali uzatvoriť kúpne zmluvy, na ktoré mal úpadca vystaviť faktúry č. 2016141 a 20160174. Žalobca však bližšie nijakým spôsobom nešpecifikuje, kedy mali byť kúpne zmluvy uzavreté a ani čo malo byť ich predmetom. V petite žaloby žalobca žiada, aby súd určil právne úkony úpadcu (kúpne zmluvy) voči veriteľom úpadcu za právne neúčinné. Nie je zrejmé, z čoho vyvodil žalobca záver, že právne úkony, na základe ktorých boli vystavené faktúry č. 2016141 a 20160174 boli kúpnyimi zmluvami. Ak disponuje žalobca podkladmi, z ktorých by táto skutočnosť vyplývala, bol povinný ich predložiť spolu s žalobou. Ak disponuje žalobca podkladmi, z ktorých by táto skutočnosť vyplývala, bol povinný ich predložiť spolu s žalobou v zmysle § 132 ods. 1 CSP. Podľa § 132 ods. 3 CSP žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. V danom prípade sa určite nejedná o prípad, kedy by žalobca bez svojej viny nemohol pripojiť dôkazy k žalobe. Riadne a správne vedenie účtovných dokladov je predovšetkým vecou úpadcu a následne aj správcu konkurznej podstaty úpadcu. Ak úpadca (z dôvodov zanedbania povinnosti riadneho vedenia účtovníctva alebo z akéhokoľvek iného dôvodu) nedisponuje potrebnými dokladmi, z ktorých by mohol žalobca ako správca riadne posúdiť prípadný nárok, ktorý si chce uplatniť v súdnom konaní, je povinnosťou správcu od takejto žaloby upustiť, nakoľko vedie k porušeniu jedného zo základných princípov - hospodárnosti civilného sporového konania.

Ďalej uviedol, že žalobca sa v žalobe vôbec nevysporiadal s otázkou, akým spôsobom dospel k záveru, že podmienka existencie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľov bola splnená. Iba odkaz na súdne rozhodnutia nie je postačujúci. Úmysel úpadcu ukrátiť jeho veriteľov musel byť zároveň známy druhej strane, teda úmysel úpadcu mal byť známy žalovanému. Žalobca v žalobe tvrdí, že je nesporné, že úpadca aj žalovaný konali v úmysle ukrátiť veriteľov a že žalovaný mal/musel mať vedomosť o tomto úmysle úpadcu, nakoľko je podľa žalobcu neudržateľné, aby sa priemerne zmýšľajúca osoba (navyše podnikateľ, ktorý v danej oblasti obchoduje dostatočne dlhú dobu) domnievala, že nimi dohodnutá kúpna cena je cena trhovú a nesporné pre obe zmluvné strany tohto predaja vedeli, že sa týmto právnym úkonom zmenší majetok úpadcu.

Žalobca podľa žalovaného nie je dostatočným spôsobom informovaný, akým spôsobom a za akých podmienok môže dôjsť k dohode o cene tovarov medzi dvoma subjektami. Aj priemerne zmýšľajúca osoba, ako napr. spotrebiteľ si pri bežných nákupoch môže všimnúť, že podnikatelia využívajú rôzne obchodné praktiky, v rámci ktorých svoj tovar predávajú za zlomok obstarávacej ceny - ide najmä o rôzne akcie, likvidácie skladových zásob, výpredaj sezónneho tovaru pred ukončením sezóny a pod. Nie je teda v obchodných stykoch nič neobvyklé ak jeden subjekt poskytne svojmu zmluvnému partnerovi tovar za cenu, ktorá sa na prvý pohľad môže zdať neštandardná, ale v konečnom dôsledku má svoje opodstatnenie, nakoľko slúži či už na rozvoj podnikania alebo na zníženie straty z nakúpených zásob. Je bežnou obchodnou praxou, že podnikateľ, ktorý chce umiestniť svoje produkty na trh a etablovať

sa v rámci nadnárodnej obchodnej siete, poskytuje v záujme rozvoja budúcich obchodných vzťahov svojmu zmluvnému partnerovi rôzne benefity v podobe zliav. Iný podnikateľ v záujme zbavenia sa zbytkových zásob ich môže ponúknuť za menšiu než obstarávaciu cenu svojmu zmluvnému partnerovi. Nadobúdateľ tovarov tak v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti nemusí mať žiadnu vedomosť o tom, že úkon, ktorým nadobúda tovar od svojho zmluvného partnera môže byť ukracujúci, resp. či obchodný partner, s ktorým dochádza k obchodnému vzťahu má veriteľov s pohľadávkami viac ako 30 dní po splatnosti. Napadnutá obchodná transakcia sa žiadnym spôsobom nevymyká bežnej obchodnej činnosti podnikateľských subjektov a navyše subjektov, ktoré svoju podnikateľskú činnosť vykonávajú v rámci viacerých krajín Európy. Z priložených objednávok jednoznačne vyplýva, že išlo o zbytkový tovar v jednotkách kusov, ktorého sa úpadca potreboval zbaviť a tak ich ponúkol žalovanému za cenu, ktorá v obchodných vzťahoch žalovaného s jeho rôznymi dodávateľmi nepôsobila žiadnym spôsobom nedôveryhodne, či nízko. Okrem toho, žalovaný nemal vedomosť o obstarávacej cene úpadcu. Počet kusov jednotlivých tovarových položiek na sklade úpadcu je uvedený v prvom riadku ako tretí zľava pod položkou „MG“. Z objednávky č. 2016141 z 1.3.2016 tak vyplýva, že napr. prvá položka s č. 631-034 - osobná elektrická váha bola na sklade úpadcu v počte 2ks. Obdobne je tomu aj v prípade ostatných tovarových položiek. Žalovaný prevádzkuje na Slovensku sieť 12 obchodných domov s nábytkom a bytovými doplnkami Möbelix a okrem toho je zároveň aj prevádzkovateľom internetového obchodu www.moebelix.sk. Je len ťažko predstaviť, aby si takýto prevádzkovateľ obchodných domov objednal od svojho dodávateľa kusy tovarových položiek v jednotkách kusov, ktoré by nemohol ani distribuovať do všetkých svojich prevádzok. Štandardne žalovaný obchoduje s dodávateľmi, ktorí sú schopní zabezpečiť dostatočné množstvo tovaru tak, aby bol uspokojený dopyt zákazníkov. Spravidla musí ísť o stovky, resp. tisícky kusov tovarov a nie o jednotky kusov tovarov ako v uvedenom prípade. Uvedené vyplýva aj z vyhlásenia pani T. J., ktorá v rámci skupiny Möbelix/Mömax pracuje na centrálnom oddelení nákupu. Vyššie uvedené preukazuje tvrdenie žalovaného, že úpadca mal záujem zbaviť sa zbytkových skladových zásob jednotlivých tovarových položiek a preto ich ponúkol žalovanému za určitú konkrétnu cenu, pričom však žalovaný nemal žiadnu vedomosť o pôvodnej obstarávacej cene produktov (ktorá by však na počet skladových zásob jednotlivých tovarových položiek bola irelevantná). Žalovaný uzatvoril obchodný vzťah s úpadcom nie s úmyslom ukrátiť veriteľov (žalovaný je presvedčený, že takýto úmysel nemal ani úpadca), ale s úmyslom doplniť svoj sortiment o zbytkový tovar, ktorý spotrebiteľom ponúkal za akciové ceny.

Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný mal alebo by mal mať vedomosť o tom, že právny úkon, ktorý s úpadcom uzatvára je úkon, ktorým sú alebo môžu byť ukrátení veritelia úpadcu. Žalobca tým nespĺnil zákonné predpoklady na podanie žaloby o odporovaní právneho úkonu. Žiadne z tvrdení žalobcu nebolo podložené akýmkoľvek dôkazom. Na základe toho žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 4.3.2022 (č.l. 66 spisu) uviedol, že žalovaný spochybnil existenciu veriteľov, ktorí si prihlásili do konkurzu pohľadávky a ktorí boli žalovanými úkonmi aj ukrátení. Ako žalobca uviedol v žalobe, v čase žalovaných úkonov mal úpadca (okrem iných) veriteľov s pohľadávkami viac ako 30 dní po lehote splatnosti :

- pani T. L. s pohľadávkou vo výške 9.958,18 eur
- pána C. K. s pohľadávkou vo výške 18.000 eur
- AISIN EUROPE S.A. ZWEIGNIEDERLASSUNG WIEN s pohľadávkou 19.771,85 eur
- Slovenská republika, zast. Krajský súd v Bratislave s pohľadávkou 2 325,50 eur
- B. E. a P. E. s pohľadávkou vo výške 33 193,92 eur
- SINGER SEWING MACHINE COMPANY spol. s r.o, s pohľadávkou vo výške 74 778,54 eur.

Čo sa týka úmyslu úpadcu ukrátiť svojich veriteľov a vedomosti žalovaného o tomto úmysle, tak v nadväznosti na extrémne nízku kúpnu cenu predmetného tovaru, považuje za jednoznačné, že úpadca konal v úmysle ukrátiť veriteľov a že žalovaný mal/musel mať vedomosť o tomto úmysle úpadcu, nakoľko je neudržateľné, aby sa priemerne zmýšľajúca osoba domnievala, že nimi dohodnutá kúpna cena je cena trhovú a nesporne obe zmluvnú strany tohto predaja vedeli, že sa týmto právnym úkonom zmenší majetok úpadcu.

Pri svojej argumentácii poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Obdo/10/2020 zo dňa 20.8.2020.

Splnenie podmienok pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka možno preukázať napríklad predložením dôkazov o tom, že dlžník sa napadnutým úkonom zbavil majetku za cenu, ktorá je v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote, a to vrátane zohľadnenia toho, o aký právny úkon sa jedná. Rovnako tak môže žalujúci veriteľ splnenie

zákoných podmienok preukázať aj poukázaním na okolnosti, za ktorých bol napadnutý právny úkon uskutočnený, ak tieto tvrdenia podloží dôkazmi, z ktorých je možné vyvodiť skutočnú motiváciu dlžníka (zbaviť sa majetku a nesplniť svoje záväzky voči veriteľom) ako aj záver, že druhej strane musel byť zrejmy úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, resp. veriteľov.

Rovnako tak nemožno vysloviť akúkoľvek pochybnosť o splnení podmienky podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, že druhá strana musela vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ak dlžník na ňu prevedie (všetky) svoje aktíva či už bezplatne, alebo za zlomok ich reálnej hodnoty. Pri posúdení splnenia tejto podmienky je - ako už bolo uvedené vyššie - irelevantné, či konkrétna osoba, s ktorou dlžník právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, podstatné je, či vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla

S poukazom na zlomkovú predajnú cenu tovaru považujeme za nesporné, že obe osoby (úpadca aj žalovaná) konali s priamym úmyslom ukrátiť veriteľov úpadcu (hoci by stačil úmysel nepriamy). Ak aj ako tvrdí žalovaný, že o úmysle úpadcu nevedel, nevylučuje to jeho zodpovednosť, pretože vzhľadom na okolnosti a najmä svoje postavenie vedieť mala a mohla.

Žalovaný popiera svoju vecnú pasívnu legitimáciu s odkazom, že nie účastníkom hmotnoprávneho vzťahu. Nakoľko bol kupujúcim z kúpnych zmlúv práve žalovaný, je jeho vecná pasívna legitimácia daná.

4. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 14.6.2022 (č.l. 139 spisu) v súvislosti s predloženými faktúrami poukázal na nezrovnalosť medzi objednávkou č. 20160174, a faktúrou č. 20160174. Na faktúre nie sú uvedené všetky položky, ktoré sú uvedené v objednávke žalovaného a nie je teda možné jednoznačne stotožniť objednávku s faktúrou. Nie je tak zrejmé, či žalobca odporuje jednému alebo viacerým právnym úkonom. Chýba jednoznačná identifikácia právneho úkonu zo strany žalobcu.

Z faktúry č. 10160174 na sumu 1.924,22 eur je zrejmé, že táto suma je odlišná od sumy, ktorú uhradil žalovaný pod položkou č. 10160174 dňa 30.4.2016 v sume 1.924,45 eur. Nie je teda zrejmé, či ide o totožnú platbu za položky uvedené na faktúre, alebo či existovala ešte iná faktúra úpadcu pod č. 10160174 na sumu 1924,45 eur, ktorú žalovaný zaplatil. Obdobný rozpor medzi vystavenou faktúrou a zaplatenou sumou je aj v prípade faktúry č. 20160141 na sumu 8.199,19 eur. Z potvrdenia o platbách zo dňa 30.4.2016 vyplýva, že žalovaný uhradil faktúru č. 20160141 avšak v sume 8.200,06 eur.

Žalobca taktiež nepreukázal, že by fakturovaný tovar bol aj skutočne dodaný v rozsahu uvedenom na predložených faktúrach.

Žalobca uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.8.2020 sp. zn. 3Obdo/10/2020 účelovo vykladá spôsobom, ako keby malo byť aplikovateľné aj na túto prejednávajúcu vec, resp. na akékoľvek iné konanie týkajúce sa odporovateľnosti právnych úkonov. Vo veci, ktorú rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky boli okolnosti iné ako v prejednávanej veci. V prípade úpadcu a nadobúdateľa išlo o zjavne prepojené subjekty, ktoré mali rovnaké sídlo, podobný predmet činnosti a takmer rovnaké obchodné meno. V prejednávanej veci žalovaný nie je a nikdy ani nebol žiadnym spôsobom akokoľvek prepojený alebo spriaznený. Úpadca ako aj nadobúdateľ konali mimo svojej bežnej obchodnej činnosti. Predaj časti podniku nie je možné považovať za bežnú obchodnú činnosť. Naopak, žalovaný konal v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti. Popísal akým spôsobom môže v rámci jeho obchodnej praxe dôjsť k dohode o cene tovarov a že podnikateľmi sú bežne využívané rôzne obchodné praktiky, v rámci ktorých svoj tovar predávajú za zlomok obstarávacej ceny - ide najmä o rôzne akcie, likvidácie skladových zásob, výpredaj sezónneho tovaru pred ukončením sezóny a pod. Nadobúdateľ tovarov tak v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti nemusí mať žiadnu vedomosť o tom, že úkon, ktorým nadobúda tovar od svojho zmluvného partnera môže byť ukracujúci, resp. či obchodný partner, s ktorým dochádza k obchodnému vzťahu má veriteľov s pohľadávkami viac ako 30 dní po splatnosti. Z bodu 20 vyššie uvedeného súdneho rozhodnutia vyplýva, že „pri uzatváraní zmluvy o predaji časti podniku (teda pri právnom úkone mimo bežnej obchodnej činnosti) si mal žalovaný ako kupujúci u predávajúceho zistiť, či nemá záväzky voči svojim veriteľom, a či tieto záväzky (prípadne časť z nich) uzavretím zmluvy neprechádzajú zmluvou na neho, resp. či nie sú naplnené predpoklady pre domáhanie sa vyslovenia neúčinnosti zmluvy o predaji (časti) podniku niektorým z veriteľov predávajúceho, ak nedošlo k prechodu záväzku na kupujúceho“. Je zrejmé, že miera opatrnosti na strane nadobúdateľa voči scudziteľovi alebo dodávateľovi sa vyžaduje vo vyššej miere pri právnych úkonoch mimo bežnej obchodnej činnosti ako v prípadoch, kedy má nadobúdateľ nadobudnúť vec alebo súbor vecí v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti. Vo veci, ktorú rozhodoval Najvyšší súd SR je jednoznačne konštatované, že kúpna cena časti podniku bola v hrubom nepomere k trhovej kúpnej cene, keď kúpna cena za časť podniku bola 200-krát nižšia ako trhová cena. Žalobca v prejednávanej veci do dnešného dňa nepreukázal výšku trhovej ceny. Doteraz v žalobe žalobca uviedol iba výšku obstarávacej ceny tovarov uvedených na faktúrach. Žalovaný poukazuje na rozdiel medzi obstarávacou a trhovou cenou. Nie je možné si tieto pojmy

zamieňať a ani ich stotožňovať. Najvyšší súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí jednoznačne uviedol, že „ukracujúci úmysel dlžníka nemôže súd v týchto prípadoch prezumovať, avšak žalobcom tvrdené konanie 'in fraudem creditoris' je povinný dôsledne vyhodnotiť v nadväznosti na vykonané dokazovanie a celkové súvislosti prejednávaneho prípadu“. Z predložených dôkazov zo strany žalovaného jednoznačne vyplýva, že išlo o zbytkový tovar v jednotkách kusov, ktorého sa úpadca potreboval zbaviť a tak ich ponúkol žalovanému za cenu, ktorá v obchodných vzťahoch žalovaného s jeho rôznymi dodávateľmi nepôsobila žiadnym spôsobom nedôveryhodne, či nízko. Okrem toho, žalovaný nemal vedomosť o obstarávacej cene úpadcu. Všetky okolnosti nasvedčujú tomu, že išlo o bežný obchodný prípad, ktorého priebeh sa nevyvíjal bežným obchodným transakciám, ktoré sú realizované v rámci podnikateľskej činnosti žalovaného. Žalobca nepreukázal opak a nepreukázal dôkazmi ani svoje tvrdenia.

5. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 8.11.2022 (č.l. 168 spisu) uviedol, žalobca už v rámci žaloby (petitu) uviedol, že ide o (neformálne uzatvorené) kúpne zmluvy, na základe ktorých úpadca (v čase úpadku v oboch formách) previedol žalovanému doloženými faktúrami deklarovaný tovar. Na základe doteraz (aj samotným žalovaným) doložených dôkazov je nesporné, že žalovaný zaslal úpadcovi prvú objednávku zo dňa 1.3.2016 na v nej uvedený tovar, pričom úpadca mu v tento deň vystavil a zaslal faktúru č. 20160141 zo dňa 1.3.2016. V tento deň teda podľa žalobcu prišlo k akceptácii návrhu žalovaného úpadcom a k bezprostrednému odoslaniu tejto akceptácie žalovanému, kedy tento právny úkon (kúpna zmluva uzatvorená neformálne) aj nadobudol účinnosť. Dňa 9.3.2016 bol tento tovar úpadcom žalobcovi aj odovzdaný (v zmysle dodacieho listu), čím si úpadca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z kúpnej zmluvy. Žalovaný túto faktúru za dodaný tovar riadne zaplatil a podľa informácii žalobcu a účtovníctva úpadcu žiadnym spôsobom dodanie tovaru, ani faktúru nerozporoval, či nenamietal, nie je teda jasné na základe čoho žalovaný spochybňuje (evidentne len z opatrnosti), že žalovaný úkon mala byť kúpna zmluva obsahom ktorej je tovar podrobne uvedený vo faktúre č. 20160141. Ak by tovar odovzdaný nebol, táto skutočnosť nič nemení na platnosti právneho úkonu, resp. úkonov. Žalobca tvrdí, že žiadny iný úkon (ako sú uvedené v žalobe) úpadca so žalovaným nerealizoval, nie je teda na mieste domnievať sa, že by sa predmetná faktúra mohla týkať iného obchodu. Ak žalovaný tvrdí, že existoval iný obchod, ktorého sa predmetná faktúra týka a ktorý je spôsobilý vyvolať zmenu právnych úkonov, je povinný v zmysle dôkaznej negatívnej teórie súdu doložiť dôkazy o existencii takého obchodu.

Obdobná situácia bola aj s druhou žalovanou kúpnu zmluvou, ktorá je deklarovaná faktúrou č. 20160174 v sume 1924,45 eur. Úpadca dňa 3.3.2016 vystavil a odoslal faktúru č. 20160174, čím potvrdil prijatie návrhu žalovaného a v dôsledku čoho nastala účinnosť napadnutej kúpnej zmluvy.

Hoci žalovaný nerozporoval počas konania skutočnosť, že majetok úpadcu nepostačoval na uspokojenie veriteľov úpadcu, žalobca uviedol, že vlastné imanie v zmysle mimoriadnej účtovnej závierky zo dňa 1.3.2016 bolo 400.394 eur, pričom úpadca neevidoval záväzok voči I.. S. V. vo výške 624.715 eur a zároveň vo svojich aktívach evidoval pohľadávky voči subjektu PREMT CZ spol. s.r.o., vo výške 140.975,48 eur pričom tento subjekt dňa 13.10.2013 zanikol, o uvedené skutočnosti teda treba hodnotu majetku ponížiť. Hodnota majetku úpadcu po nadobudnutí účinnosti žalovaného úkonu tak bola - 365.296,48 eur. Je tak nesporné, že úpadca po tomto úkone (ani bezprostredne pred ním) už nemal dostatok majetku na uspokojenie svojich veriteľov.

Hodnota vlastného imania úpadcu v zmysle mimoriadnej účtovnej závierky zo dňa 3.3.2016 (teda moment nadobudnutia účinnosti druhej kúpnej zmluvy) bola 403.405 eur, pričom úpadca neevidoval záväzok voči I.. S. V. vo výške 624.715 eur a zároveň vo svojich aktívach evidoval pohľadávky voči subjektu PREMT CZ spol. s.r.o., vo výške 140.975,48 eur pričom tento subjekt dňa 13.10.2013 zanikol. O uvedené skutočnosti teda treba hodnotu majetku úpadcu ponížiť. Hodnota majetku úpadcu po nadobudnutí účinnosti žalovaného úkonu tak bola - 362 285,48 eur.

Čo sa týka preukázania presnej trhovej ceny prevedeného tovaru, navrhol, aby súd rozhodol o pribratí znalca z odboru elektrotechnika, odvetvie odhad hodnoty elektrotechniky a elektrotechnických zariadení za účelom preukázania všeobecnej ceny predanej elektroniky.

6. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 6.12.2021 (č.l. 190 spisu) uviedol, že žalobca v poslednom vyjadrení neuviedol žiadne tvrdenia a ani nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by nemohol navrhnúť už skôr. Vzhľadom k kontradiktórnosti civilného sporového konania sú to strany sporu, ktoré majú predkladať dôkazy a súd má na základe takto predložených dôkazov rozhodnúť. Súd nemá vstupovať do sporového konania tým, že bude obstarávať dôkazy za ktorúkoľvek stranu sporu, ak dôkaz môže predložiť strana sporu. V danom prípade sa určite nejedná o prípad, kedy by žalobca bez svojej viny nemohol pripojiť dôkazy k žalobe. Žalobca mohol počas celého roka od podania žaloby predložiť navrhovaný znalecký posudok

sám. Vykonanie znaleckého dokazovania súdom na základe návrhu žalobcu rok od podania žaloby by nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania.

Nie výnimočne sa stáva, že určitý výrobca alebo dodávateľ ponúkne svoje tovary za nižšie ceny, ako by bola východisková cena tovarov. Ide najmä o prípady, kedy výrobcovia alebo dodávatelia majú posledné kusy tovarových položiek, ktoré sa im nepodarilo umiestniť na trh, pričom napr. výroba týchto výrobkov u výrobcu končí. Žalovaný takýmto spôsobom nakupuje od svojich dodávateľov bežne, ak dodávatelia poskytnú výrazné zľavy na svoj tovar. Ako príklad, ktorý potvrdzuje vyjadrenie pani J. možno uviesť aj prípad, kedy došlo k nákupu tovaru - sady hrncov, na ktoré dodávateľ poskytol zľavu vo výške 73,95 % z pôvodnej kúpnej ceny. To zároveň vyvracia tvrdenia o predaji tovaru „pod cenu“, resp. za „extrémne nízku kúpnu cenu“, ktoré žalobca uvádza. V rámci distribučného reťazca využívajú dodávatelia a predajcovia tovarov rôzne marketingové a obchodné praktiky s cieľom tovar predať. Je napr. legitímnou obchodnou praktikou predať tovar s výraznou zľavou, ak je cieľom vyprázdnenie skladu a nákup nového tovaru alebo uvedenie nového tovaru na trh. Tak napr. aj vo vzťahu predávajúceho a spotrebiteľa poskytujú predávajúci rôzne zľavy a často aj na úrovni 70-80 % z pôvodnej ceny tovaru. Ako príklad možno uviesť tzv. Black Friday alebo „likvidáciu skladových zásob“, kedy obchodníci poskytujú kupujúcim výrazné zľavy oproti bežným cenám. Takúto zľavu poskytuje napr. predajca nábytku XXXLutz, ktorý patrí do toho istého koncernu ako žalovaný. Na tovar č. 0112009409 je do 31.12.2022 poskytovaná zľava vo výške 81,75 % (pôvodná cena 3.281 eur, akciová cena 599 eur). Internetový obchod www.factcool.com poskytuje zľavu na topánky vo výške 73 %, internetový obchod www.kachlickovo.sk ponúka v rámci výpredaja skladových zásob tovar so zľavou až do výšky 80 % z pôvodnej ceny.

7. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 29.4.2023 sa obšírnejšie vyjadril k tomu, že pri posúdení ukrátenia je nutné zohľadňovať všetky pohľadávky veriteľov existujúce v čase vykonania odporovateľného úkonu a nie iba pohľadávky z nich do konkurzu prihlásené. Ďalej sa vo vyjadrení venuje opäť preukázaniu úmyslu úpadcu ukrátiť veriteľov a vedomosti žalovaného o tomto úmysle, pričom len zotrváva na svojej predošlej právnej argumentácii, že pre úspešné vyslovenie odporovateľnosti nebude treba preukazovať reálnu existenciu vedomosti tretej osoby o úmysle úpadcu ukrátiť veriteľov, ale bude postačovať, ak na základe skutkových okolností prevodu (extrémne nízka kúpna cena) možno skonštatovať, že by v danej situácii objektívne bežná priemerne zmýšľajúca osoba, resp. v tomto prípade skúsený podnikateľ v danom sortimente by tento rozpoznal (a to aj za podmienky, že by táto vedomosť prítomná nebola a tretia osoba by konala absolútne dobromyseľne).

8. Rozsudkom č.k. 36Cbi/14/2021 - 227 zo dňa 3.5.2023 súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a úpadcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca odvolanie. Uznesením č.k. 4CoKR/34/2023 - 265 zo dňa 20.9.2023 odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie výlučne z dôvodu nesprávneho procesného postupu a nesplnenia procesných podmienok, keď súd pred rozhodnutím vo veci samej nerozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného, nakoľko v priebehu konania spoločnosť Möbelix SK, s.r.o. (pôvodný žalovaný) bola vymazaná z obchodného registra v dôsledku jej zlúčenia so spoločnosťou XLSK Nábytok s.r.o. (súčasný žalovaný).

9. Uznesením č.k. 36Cbi/14/2021 - 275 zo dňa 19.10.2023 súd v zmysle § 64 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného spoločnosťou XLSK Nábytok s.r.o..

10. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 5.12.2023 (č.l. 284) uviedol, že v zmysle úvah súdu uvedených v odvolaní napadnutom rozsudku, že zamietnutie žaloby vychádza z nepreukázania trhovej ceny predávaného tovaru žalobca doložil súdu dňa 7.12.2023 znalecký posudok č. 106/2023 v zmysle ktorého bola určená:

- všeobecná hodnota tovaru k 1.3.2016 (faktúra č. 20160141) na sumu 57.947,31 eur bez DPH
  - všeobecná hodnota tovaru k 17.3.2016 (faktúra č. 20160174) na sumu 7.412,75 eur bez DPH
- Úpadca a žalovaný uzavreli kúpne zmluvy na tovar, na ktoré vystavil úpadca žalovanému faktúru:
- č. 20160141 na sumu 8.199,19 eur s DPH, 6.832,66 eur bez DPH, avšak tovar, ktorý bol týmto úkonom predaný mal obstarávaciu cenu (nie trhovú cenu) v cene 45.743,90 eur bez DPH
  - č. 20160174 na sumu 1.924,22 eur s DPH, 1.603,52 eur bez DPH, avšak tovar, ktorý bol týmto úkonom predaný mal obstarávaciu cenu 3.084,30 eur bez DPH.

Je nesporné, že rozdiel medzi cenami trhovými a cenami dohodnutými bol ešte výraznejší, než ako tvrdil žalobca v pôvodnej žalobe, čo ešte viac prehlbuje zjavnosť neprimeranosti týchto cien. Úpadca tak v zmysle:

- prvej kúpnej zmluvy (fa. č. 20160141) predal tovar v trhovej cene 69.536,77 eur s DPH za 8199,19 eur, teda približne 11 % z trhovej ceny

- druhej kúpnej zmluvy (fa. č. 20160174) predal tovar v trhovej cene 8.895,3 eur s DPH za 1.924,22 EUR, teda približne 21 % z trhovej ceny

Zmluvné strany si úplne bezbreho „dohodli“ kúpnu cenu pre všetky položky en blok na jednotkovú cenu 9 euro bez DPH, pričom aj zo znaleckého posudku je úplne zrejmé, že tieto trhové ceny týchto položiek sú výrazne odlišné. Obrana žalovaného, že išlo o „bežný obchod“ nemôže obstáť, nakoľko je neudržateľné, aby tak skúsený obchodník nakúpil tovar za takmer desatinu trhovej ceny, ktorá je zároveň „náhodou“ pri takmer 90-tich položkách (výrazne reálne cenovo odlišného tovaru) vo faktúre rovnaká. Ak by sa pripustilo, že možno v danom prípade vylúčiť úmysel žalovaného, resp. vedomosť o úmysle úpadcu na argumente, že je obchodnou zvyklosťou, že si medzi sebou podnikatelia predávajú tovar za nižšie ceny, museli by sme tiež pripustiť, že žiadny predaj tovaru medzi podnikateľmi nebude nikdy odporovateľný, pretože sa to medzi podnikateľmi „prосто“ stáva, čo je neudržateľné. Všetky vozidlá, ktoré úpadca vlastnil, tento predal za extrémne nízke, resp. zlomkové kúpne ceny, k pomeru cien trhových. NSSR konštatoval, že je neprípustné, aby súdy pri svojom rozhodovaní postupovali formalisticky a na žalobcu kládli nikdy nesplniteľné požiadavky popierajúce zmysel odporovateľnosti na to, aby mohol byť v spore úspešný

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to predovšetkým s objednávkami, faktúrami, dodacím listom, potvrdením a oznámením o platbe, prihláškami, potvrdeniami o podaní prihlášok, účtovnými závierkami, písomným vyhlásením zamestnanca žalovaného, znaleckým posudkom č. 106/2023 ako i s celým obsahom spisového materiálu a zistil nasledujúci skutkový a právny stav:

12. Žalobca v konaní vo vzťahu k ukráteniu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 1.7.2014 sp. zn. 25CoKR/2/2014, v zmysle ktorého „správca v žalobe nesprávne vychádza z výšky prihlásených pohľadávok v konkurze a z trhovej hodnoty majetku ktorý podlieha konkurzu. K ukráteniu uspokojenia pohľadávok veriteľov malo dôjsť uzavretím spornej zmluvy (jej účinnosťou), a preto správca mal v žalobe uviesť hodnotu majetku dlžníka pred účinnosťou spornej zmluvy a sumu pohľadávok veriteľov ktoré sa mohli z tohto majetku dlžníka uspokojovať.“ V danom prípade hodnota majetku po účinnosti napadnutých úkonov bola vo výške 259.419 eur a hodnota všetkých pohľadávok existujúcich v čase oboch úkonov, medzi ktorými je rozdiel iba niekoľko dní, je vo výške 765.690,48 eur z týchto pohľadávok boli viaceré do konkurzného konania prihlásené a boli správcom aj zistené. Hodnota majetku úpadcu po nadobudnutí účinnosti právneho úkonu tak bola -365.296,68 eur. Je tak nesporné, že úpadca po tomto úkone už nemal dostatok majetku na uspokojenie svojich veriteľov. V zmysle ustanovenia 60 ZKR je nutné, aby bola odporovacia žaloba úspešná preukázať úmysel úpadcu ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť žalovaného o tomto úmysle alebo možnosť za ktorej sa o tomto úmysle mohol dozvedieť. K uvedenému záveru možno prísť z ustanovenia § 60 ZKR, v zmysle ktorého žalovaný mal, mohol mať alebo musel mať vedomosť o tomto úmysle. Nad rámec „obyčajného“ žalovaného možno skonštatovať, že žalovaný patrí medzi najskúsenejších obchodníkov v danom sortimente, ktorý dokonalo pozná cenotvorbu svojho sortimentu, a ktorému obchodný zákonník prikazuje konať s odbornou starostlivosťou, ktorej nedodržanie nemôže ísť na úkor veriteľov. Žalovaný vzhľadom na extrémne nízku cenu mal resp. mohol mať vedomosť o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov avšak pre úspešné vyslovenie odporovateľnosti napadnutého právneho úkonu nie je za potreby aby táto vedomosť (o úmysle úpadcu) bola aj reálne prítomná. V zmysle ustanovenia ZKR ako aj najnovšej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá už bola citovaná vo vyjadreniach stačí, aby mal žalovaný možnosť odhaliť tento úmysel. Práve extrémne nízka kúpna cena mala v žalovanom vyvolať potrebu preveriť si svojho obchodného partnera, ktorý mal v čase napadnutého úkonu verejne dostupné nesplatené záväzky voči verejným inštitúciám a na majetok ktorého viazlo záložné právo, ktoré bolo zapísané v katastri. Na otázku súdu, že ak správca v konaní tvrdí, že žalovaný odkúpil tovar od úpadcu za „extrémne nízku“ cenu, ktorá bola v „zjavnom, hrubom nepomere“ k trhovej cene odkiaľ k tomuto záveru dospel, na základe čoho a aká teda bola trhovú cenu, žalobca odpovedal, že obstarávacie ceny, ktoré sú uvedené v žalobe boli zistené prostredníctvom účtovného softvéru a v konaní navrhovali znalecké dokazovanie, za účelom zistenia trhovej ceny, avšak na podnet zástupcu veriteľov žalobca aktuálne zabezpečuje vypracovanie znaleckého posudku za účelom zistenia trhovej ceny predávaného tovaru v čase nadobudnutia účinnosti právneho úkonu. Na dotaz súdu aby sa vyjadril k tomu, že žaloba bola podaná v novembri 2021, pričom žalovaný namietal, rozporoval túto skutočnosť (že cena nebola primeraná) už pri svojom prvom písomnom vyjadrení k veci a aj v priebehu ďalších následných vyjadrení až do pojednávania a preto z

akého dôvodu žalobca navrhnutý dôkaz nepredložil skôr, do nariadeného pojednávania až na ktorom uviedol, že predmetný dôkaz (znalecké dokazovanie) sa realizuje až v súčasnosti žalobca uviedol, že účtovníctvo úpadcu nie je vedené správne, nie je kompletne a je potrebné ho čiastočne „rekonštruovať“ a navyše každý dôkaz, ktorý správca vykoná musí aj v nadväznosti na cenu jeho získania konzultovať a nechať si schváliť veriteľmi. Ďalej uviedol, že úpadca a žalovaný boli prepojení výlučne len obchodnými vzťahmi, dlhodobou obchodnou spoluprácou.

13. Advokátka žalovaného v konaní uviedla, že úmysel úpadcu ako ani vedomosť zo strany žalovaného ako základné predpoklady odporovateľnosti v zmysle § 60 ZKR preukázane neboli. Žalovaný preukázal, že v danom prípade išlo o vypredávanie zbytkového tovaru, zásob a cena bola dohodnutá v rámci zmluvnej voľnosti kupujúceho a predávajúceho. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že by si mal žalovaný pri takýchto obchodoch lustrovať svojich obchodných partnerov, či náhodou nemajú nezaplatené splatné pohľadávky, pýtať sa ich či nemajú viacerých veriteľov, či nie sú v omeškaní s platením pohľadávok a pod.. Žalobca v konaní poukázal aj na to že by mohlo ísť v zmysle § 60 ods. 2 ZKR o „mrhanie“ majetkom a v tom prípade by sa úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov ako aj vedomosť druhej strany predpokladala. K tomu uviedla, že doplnenie cit. zák. ustanovenia o „mrhanie“ nastalo až novelou účinnou od 1.1.2021, zatiaľ čo konkurz v danom spore bol vyhlásený ešte dňa 14.11.2020, takže predmetné zákonné ustanovenie § 60 ods. 2 sa na právne konanie nevzťahuje. Dôkazné bremeno v tomto smere stále znáša žalobca, správca. Cena, za ktorú bol tovar odkúpený bola cenou trhovou, išlo o zväčša posledné kusy tovarov na sklade úpadcu, tento sa jej potreboval zbaviť a žalovaný v rámci svojho sortimentu a obchodných prevádzok po celom Slovensku to ponúkol ako akciový tovar. Žalobca v konaní nepreukázal, že by išlo o extrémne nízku cenu a nešlo o cenu trhovú a preto žalovaný nemohol ani tušiť, že by týmto predajom úpadca chcel ukraťovať v tej dobe svojich existujúcich veriteľov. Čo sa týka navrhovaného dôkazu o znalecké dokazovanie tak žalovaný žiada, aby súd tento dôkaz nevykonal, žalobca mal dostatok času prípadne tento dôkaz súdu predložiť, nepredložil ho a je nutné poukázať na koncentráciu konania a hospodárnosť. Z dôvodu doplnenia dokazovania o navrhnutý dôkaz by muselo byť dnešné pojednávanie odročené.

14. Z potvrdenia o zápise do zoznamu pohľadávok v konkurznom konaní sp. zn. 26K/1/2020 (č.l. 6 spisu) súd zistil, že správca potvrdil doručenie prihlášky pohľadávky veriteľa SINGER SEWING MACHINE COMPANY spol. s r.o., v celkovej vo výške 74.778,54 eur. Na č.l. 8 spisu sa nachádza samotná prihláška.

15. Z potvrdení o zápise do zoznamu pohľadávok v konkurznom konaní sp. zn. 26K/1/2020 a prihlášok (č.l. 72 - 127 spisu) súd zistil, že správca potvrdil doručenie prihlášok pohľadávok veriteľov: T. L., AISIN EUROPE S. A., C. K., W. B. E. s C., SR - Krajský súd v Bratislave,

16. Z objednávok tovaru zo dňa 1.3.2016 a 3.3.2016 (č.l. 45, 49 spisu) súd zistil, že tento obsahuje položkovito uvedený tovar objednávaný v spoločnosti úpadcu zo strany žalovaného.

17. Z faktúry č. 20160141 (č.l. 128) spisu súd zistil, že úpadca PREMT spol. s r.o. vystavil dňa 1.3.2016 ako dodávateľ žalovanému Möbelix SK, s.r.o., ako odberateľovi faktúru na sumu 8.199,19 eur za tovar položkovito označený vo faktúre, zväčša v množstve od 2 - 10 kusov za jednotkovú cenu 9 eur. Dátum daňovej povinnosti je uvedený 1.3.2016. K faktúre je priložený dodací list na dodanie fakturovaného tovaru dňa 9.3.2016 (rub č.l. 129 spisu).

18. Z faktúry č. 10160174 (č.l. 131) spisu súd zistil, že úpadca PREMT spol. s r.o. vystavil dňa 17.3.2016 ako dodávateľ žalovanému Möbelix SK, s.r.o., ako odberateľovi faktúru na sumu 1.924,22 eur za tovar položkovito označený vo faktúre, v množstve od 4 - 47 kusov. Dátum daňovej povinnosti je uvedený 3.3.2016.

19. Z potvrdenia o zaplatení kúpnej ceny z 2.5.2016 a avíza, oznámenia o platbe (čl. 51, 50) spisu súd zistil, že žalovaný zaplatil obchodnému partnerovi úpadcovi PREMT s.r.o., kúpnu cenu, ktorá pozostáva zo sumy 8.200,06 eur na faktúru č. 20160141 zo dňa 1.3.2016 a sumu 1.924,45 eur na faktúru č. 10160174 zo dňa 3.3.2016.

20. Z vyhlásenia zamestnanca žalovaného povereného centrálnym nákupom žalovaného zo dňa 22.12.2021 (č.l. 54 spisu) súd zistil, že zamestnanec žalovaného T. J. sa vyjadrila k cenotvorbe,

obchodným praktikám žalovaného, dohodám o zľavách, bonusoch, k vzťahom s dlhoročnými partnermi, dodávateľmi, ktorý umiestňujú svoje produkty na trh a ktoré sa počítajú na tisícky. Uviedla, že nie je výnimočné ak určitý výrobca alebo dodávateľ ponúkne svoje tovary za nižšie ceny, ako by bola východisková cena tovaru. Ide najmä o prípady ak majú posledné kusy tovarových položiek, ktoré sa im nepodarilo umiestniť na trh, ktorých výroba končí a pod.. S úpadcom žalovaný spolupracoval len okrajovo, pričom cieľom bolo doplnenie akciového tovaru, o tom či táto spoločnosť mala v tej dobe nejakých veriteľov nemala žiadnu vedomosť. Produkty úpadcu nemali pre žalovaného žiadnu nápadne nízku cenu, nakoľko išlo o bežnú obchodnú spoluprácu zameranú na posilnenie marketingu.

21. Z listinných dôkazov (č.l. 171 - 176) súd zistil, že tieto sú účtovnou závierkou úpadcu k 3.3.2016 a 1.3.2016, Dohodou o pristúpení k záväzku veriteľa I.. S. V., ktorý má pohľadávku aj voči úpadcovi.

22. Zo znaleckého posudku č. 106/2023 (č.l. 286) súd zistil, že žalobca si dal vyhotoviť znaleckej organizácii PBT, s.r.o. znalecký posudok, podľa záveru ktorého všeobecná hodnota tovaru k 1.3.2016, ktorého kúpna cena bola fakturovaná faktúrou č. 20160141 je vo výške 57.947,31 eur bez DPH a všeobecná hodnota tovaru k 17.3.2016, ktorého kúpna cena bola fakturovaná faktúrou č. 20160174 je vo výške 7.412,75 eur bez DPH.

23. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený

24. Podľa § 57 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ZoKR) právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnomu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka, len ak správca v primerane lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel.

25. Podľa § 57 ods. 2 cit. zákona právo odporovať právnomu úkonu zanikne, ak sa neuplatní u povinnej osoby alebo na súde do jedného roka od vyhlásenia konkurzu; právo odporovať právnomu úkonu sa považuje za uplatnené u povinnej osoby, len ak povinná osoba toto právo písomne uznala.

26. Podľa § 57 ods. 4 cit. zákona odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka.

27. Podľa § 60 ods. 1 cit. zákona odporovať možno tiež každému právnomu úkonu, ktorým dlžník ukrátil svojich veriteľov (ďalej len „ukracujúci právny úkon“), ak bol urobený s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a tento úmysel bol alebo musel byť druhej strane známy.

28. Podľa § 60 ods. 2 cit. zákona ak ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.

29. Podľa § 60 ods. 3 cit. zákona odporovať možno len tým ukracujúcim právnym úkonom, ktoré boli urobené počas piatich rokov pred začatím konkurzného konania.

30. Podľa § 62 ods. 1 cit. zákona právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol, v prospech koho dlžník odporovateľný právny úkon jednostranne urobil alebo kto z odporovateľného právneho úkonu dlžníka priamo nadobudol prospech.

31. Podľa § 62 ods. 5 cit. zákona právo odporovať právnomu úkonu môže správca alebo veriteľ uplatniť priamo u povinnej osoby alebo žalobou na súde; rozhodnutie súdu o určení neúčinnosti právneho úkonu je účinné voči všetkým účastníkom konkurzného konania. Nároky z neúčinného právneho úkonu môže v prospech podstaty uplatniť správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnomu úkonu.

32. Podľa § 132 ods. 1, 3 CSP žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

33. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, považujú za nesporné.

34. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

35. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

36. Podľa § 217 ods. 1, prvá veta CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

37. Vzhľadom k tomu, žalovaný pri svojej obrane namietol pasívnu legitímáciu bolo nutné sa ako prvé vysporiadať s touto námietkou. Žalobca sa v konaní domáha určenia neúčinnosti „právných úkonov úpadcu (kúpne zmluvy)“, ktorými previedol žalovanému tovar, a za ktoré úpadca vystavil žalovanému faktúry: č. 20160141 na sumu 8.199,19 eur a č. 20160174 na sumu 1.924,22 eur. Žalovaný v konaní tvrdil, že žalobca nepreukázal uzatvorenie kúpnych zmlúv medzi úpadcom a žalovaným. K tomu žalobca uviedol, že k uzatvoreniu kúpnych zmlúv prišlo neformálne a to akceptáciou písomnej objednávky žalovaného zo strany úpadcu. Súd mal v konaní z písomných objednávok žalovaného zo dňa 1.3.2016 a 3.3.2016 (č.l. 45, 49 spisu) preukázané, že tento si objednal u úpadcu položkovito uvedený tovar. Akceptáciou predmetných objednávok zo strany úpadcu došlo k neformálnemu riadnemu a platnému uzatvoreniu kúpnych zmlúv medzi úpadcom ako predajcom a žalovaným ako kupujúci. Predmetný právny vzťah je následne potvrdený vystavenými faktúrami na zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar a dodacím listom.

38. Žalovaný v súvislosti s predloženými faktúrami poukázal na nezrovnalosti medzi objednávkou č. 20160174 (č.l. 49), a faktúrou č. 20160174 (č.l. 131). Na faktúre nie sú uvedené všetky položky, ktoré sú uvedené v objednávke žalovaného a nie je teda možné jednoznačne stotožniť objednávku s faktúrou. K tomu súd uvádza, že táto námietka (podľa žalovaného nezrovnalosť) nerozporuje uzatvorenie kúpnej zmluvy na tovar, ktorý je fakturovaný (za ktorý sa má zaplatiť kúpna cena). Kúpna zmluva sa môže týkať menšieho rozsahu tovaru ako je pôvodne objednaný, to však v žiadnom prípade nespochybňuje uzatvorenie kúpnej zmluvy na tovar zvyšný.

39. Žalovaný ďalej uviedol, že faktúry č. 10160174 (č.l. 131) na sumu 1.924,22 eur je zrejme, že táto suma je odlišná od sumy, ktorú uhradil žalovaný pod položkou č. 10160174 dňa 30.4.2016 v sume 1.924,45 eur (č.l. 50,51). Nie je teda zrejme, či ide o totožnú platbu za položky uvedené na faktúre, alebo či existovala ešte iná faktúra úpadcu pod č. 10160174 na sumu 1924,45 eur, ktorú žalovaný zaplatil. Obdobný rozpor medzi vystavenou faktúrou a zaplatenou sumou je aj v prípade faktúry č. 20160141 na sumu 8.199,19 eur. Z potvrdenia o platbách zo dňa 30.4.2016 vyplýva, že žalovaný uhradil faktúru č. 20160141 avšak v sume 8.200,06 eur. Súd má za to, že obe platby žalovaného sú dostatočne špecifikované a identifikované, a je z nich preukázané, že ide o kúpne ceny za tovar uvedený vo vystavených faktúrach. Sám žalovaný v písomnom oznámení o úhrade platieb adresovanom úpadcovi ako predajcovi identifikoval platby ako platby k faktúram č. 20160141 (8.200,06 eur) a č. 10160174 (1.924,45 eur) a sú identifikované aj zhodným dátumom „vzniku daňovej povinnosti“ 1.3.2016 a 3.3.2016. Je jednoznačné, že ide o platby na tieto dve faktúry a žiadne iné a spochybňovanie so strany žalovaného tak nie je dôvodné. Skutočnosť, že žalovaný zaplatil kúpnu cenu o pár centov naviac (namiesto 1.924,22 eur zaplatil 1.924,45 eur a namiesto 8.199,19 eur zaplatil 8.200,06 eur) nespochybňuje, že ide o platbu fakturovaných cien na základe predmetných faktúr, zjavne ide o administratívnu alebo účtovnú chybu, nepresnosť. Je preukázané, že žalovaný zaplatil riadne kúpnu cenu za predmetnými faktúrami fakturovaný tovar (dokonca vyššiu kúpnu cenu), z čoho možno logicky vyvodiť, že tento tovar mu bol aj riadne dodaný ako žalobca preukazoval aj písomným dodacím listom. Vo vzťahu k spochybňovaniu riadneho dodania tovaru zo strany žalovaného (že nie je zrejme z dodacieho listu kto oprávnený za žalovaného tovar prevzal) je irelevantné vykonávať ďalšie dokazovanie, nakoľko táto otázka nemá zásadný vplyv na záver, že žalobca dostatočne a hodnoverne preukázal a špecifikoval právne úkony, ktorým odporuje a to kúpnu zmluvu, ktorá bola riadne a platne medzi žalovaným a úpadcom uzatvorená, na základe čoho je žalovaný v konaní pasívne vecne legitimovaný.

40. Úprava odporovateľnosti obsiahnutá v zákone o konkurze a reštrukturalizácii je úpravou špeciálnou popri právnej úprave odporovateľnosti v Občianskom zákonníku. Odporovateľnosť právnych úkonov je osobitným inštitútom, ktorý slúži na ochranu veriteľov. Odporovateľnosť právnych úkonov ako určitá

sankcia nie je postihom za konkrétne vady právneho úkonu, ale za jeho právne dôsledky vo vzťahu k veriteľom dlžníka. Negatívne právne dôsledky sa prejavujú v tom, že konkrétny právny úkon dlžníka spôsobí ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľa. K tomu dôjde zásadne vtedy, keď sa právnym úkonom dlžníka zmenší jeho majetok. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie (zmenšenie) majetku, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Z toho vyplýva, že ten, kto odporuje, musí dokazovať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka. Nestačí, že sa majetok dlžníka zmenšil, musí sa preukázať, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku.

41. Všeobecnými predpokladmi odporovateľnosti sú: právny úkon, účinnosť právneho úkonu dlžníka, ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa. Osobitnými predpokladmi odporovateľnosti v konkurznom konaní sú: vyhlásenie konkurzu, právny úkon dlžníka týkajúci sa jeho majetku a ukrátenie pohľadávky veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku.

42. Ako je vyššie uvedené jedným zo všeobecných a aj osobitných predpokladov odporovateľnosti je, že právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľa. Treba zdôrazniť, že ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa je vecou dôkazného bremena žalobcu. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a hlavne aký majetok mu zostane na uspokojenie pohľadávky. Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skrúti uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Aj keď právnym úkonom dlžníka dôjde k zmenšeniu jeho majetku, nie je možné domáhať sa úspešne odporovateľnosti, ak majetok dlžníka, ktorý mu zostal, nepochybne postačuje na uspokojenie pohľadávky, pretože týmto úkonom dlžníka nedošlo ku kráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa a nie je dôvod na vyslovenie neúčinnosti takéhoto právneho úkonu. Zásadnou otázkou tak je, či hodnota majetku dlžníka (úpadcu), po vykonanom právnom úkone postačovala alebo nepostačovala na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov.

43. Vlastné imanie v zmysle mimoriadnej účtovnej závierky zo dňa 1.3.2016 bolo 400.394 eur, pričom úpadca neevidoval záväzok voči I. S. V. vo výške 624.715 eur a zároveň vo svojich aktívach evidoval pohľadávky voči subjektu PREMT CZ spol. s.r.o., vo výške 140.975,48 eur pričom tento subjekt dňa 13.10.2013 zanikol, o uvedené skutočnosti teda treba hodnotu majetku ponížiť. Hodnota majetku úpadcu po nadobudnutí účinnosti žalovaného úkonu tak bola - 365.296,48 eur. Hodnota vlastného imania úpadcu v zmysle mimoriadnej účtovnej závierky zo dňa 3.3.2016 (teda moment nadobudnutia účinnosti druhej kúpnej zmluvy) bola 403.405 eur, pričom úpadca neevidoval záväzok voči I. S. V. vo výške 624.715 eur a zároveň vo svojich aktívach evidoval pohľadávky voči subjektu PREMT CZ spol. s.r.o., vo výške 140.975,48 eur pričom tento subjekt dňa 13.10.2013 zanikol. O uvedené skutočnosti teda treba hodnotu majetku úpadcu ponížiť. Hodnota majetku úpadcu po nadobudnutí účinnosti žalovaného úkonu tak bola - 362 285,48 eur. Žalobca uviedol úpadcových veriteľov, ktorí mali pohľadávky v čase účinnosti oboch napadnutých právnych úkonov. Je nesporné, že úpadca po realizácii úkonov (ani bezprostredne pred ním) už nemal dostatok majetku na uspokojenie svojich veriteľov a bol tak platobne neschopný vo forme predĺženia. V konaní je tak preukázané, že sú napádané právne úkony, ktorým dlžník (úpadca) ukrátil svojich veriteľov a tým je naplnený základný, všeobecný predpoklad odporovateľnosti. Treba dodať, že ukrátenie zo strany žalovaného ani nebolo v konaní rozporované, namietané a ide medzi stranami o nespornú skutočnosť, teda bez ďalšieho (vyššie uvedeného) preukázaniu.

44. V zmysle § 60 ods. 1 ZKR súd pri danej skutkovej podstate okrem ukrátenia ďalšími zákonnými predpokladmi odporovateľnosti „úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov“ a „vedomosť druhej strany (žalovaného) o tomto úmysle“, resp. že tento úmysel jej bol alebo musel byť známy.

45. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaný mal, mohol a musel vedieť o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov na základe toho, že mu bol predávaný tovar za kúpnu cenu, ktorá je podľa žalobcu „extrémne nízka, cenu, ktorá je v hrubom nepomere k skutočnej hodnote tovaru“, a je tak neudržateľné, aby sa priemerne zmysľajúca osoba (navyše podnikateľ, ktorý v danej oblasti obchoduje dostatočne dlhú dobu) domnievala, že dohodnutá kúpna cena je cena trhovú a preto obe zmluvnú strany predaja nesporne vedeli, že sa týmto právnym úkonom zmenší majetok úpadcu. Žalovaný v konaní uvedené tvrdenia žalobcu poprel a uviedol, že cena bola primeraná a zohľadňovala konkrétne okolnosti prípadu.

46. Vzhľadom k tomu zaťažovalo žalobcu dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenia. Žalobca mal v konaní preukázať aká bola trhovú cenu predávaného tovaru a v prípade jej preukázania ďalej preukázať aj to, že zmluvne dohodnutá kúpna cena bola vo vzťahu k trhovej cene v zjavnom, hrubom nepomere, išlo o extrémne nízku na základe čoho by sa bolo možné objektívne domnievať, že predajca predajom tovaru má úmysel ukrátiť svojich veriteľov.

47. Žalobca v konaní dňa 7.12.2023 predložil znalecký posudok č. 106/2023 (č.l. 286) podľa záveru ktorého všeobecná hodnota tovaru k 1.3.2016, ktorého kúpna cena bola fakturovaná faktúrou č. 20160141 je vo výške 57.947,31 eur bez DPH a všeobecná hodnota tovaru k 17.3.2016, ktorého kúpna cena bola fakturovaná faktúrou č. 20160174 je vo výške 7.412,75 eur bez DPH.

48. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

49. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

50. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

51. Podľa § 153 ods. 2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

52. Súd dôkazný prostriedok - znalecký posudok nepokladá za žalobcom predložený včas. Strany sporu boli riadne poučené o koncentrácii konania s tým, že sú povinné použiť prostriedky procesného útoku a obrany včas bez zbytočného odkladu, inak súd nemusí na ne prihliadať. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 14.6.2022 namietol, že žalobca nepreukázal výšku trhovej ceny, žalobca uviedol iba výšku obstarávacej ceny. Od doručenia tohto vyjadrenia žalobcovi dňa 11.7.2022 mohol žalobca predložiť súdu relevantné dôkazy, ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení. Žalobca sa zjavne dôsledne vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami neriadil a svoju dôkaznú povinnosť ako ani včasnú povinnosť procesného útoku si nespĺnil, keď znalecký posudok predložil až dňa 7.12.2023, t.j. viac ako po roku a najmä po prvom rozhodnutí súdu vo veci samej dňa 3.5.2023, v ktorom súd žalobcovi vytkol, že v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, čo bol tiež jedným z dôvodov zamietnutia žaloby. Preto predloženie znaleckého posudku až dňa 7.12.2023 súd pokladá za účelové. Žalobca je v zmysle čl. 8 CSP povinný nie len označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci, ale aj podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Žalobcovi nebránilo nič v tom, aby znalecký posudok predložil ihneď po doručení vyjadrenia žalovaného a nie až po niekoľkých jeho vlastných písomných vyjadreniach (vyjadrenie zo dňa 8.11.2022 a 29.4.2023), viacerých pojednávaniach, rozhodnutí súdu vo veci samej a s odstupom niekoľkých mesiacov. V danom prípade sa určite nejedná o prípad, kedy by žalobca bez svojej viny nemohol pripojiť dôkazy k žalobe. Žalobca sa bránil tým, že skôr nemohol dôkaz predložiť pre nedostatok účtovných dokladov a pod. Riadne a správne vedenie účtovných dokladov je však predovšetkým vecou úpadcu a následne aj správcu konkurznej podstaty úpadcu. Ak úpadca (z dôvodov zanedbania povinnosti riadneho vedenia účtovníctva alebo z akéhokoľvek iného dôvodu) nedisponuje potrebnými dokladmi, z ktorých by mohol žalobca ako správca riadne posúdiť prípadný nárok, ktorý si chce uplatniť v súdnom konaní, je povinnosťou správcu od takejto žaloby upustiť, nakoľko vedie k porušeniu jedného zo základných princípov - hospodárnosti civilného sporového konania. Aj keď súd má za to, že znalecký posudok č. 106/2023 bol predložený oneskorene, tak súd z opatrnosti, na tento dôkaz prihliadol, vyhodnotil ho a posudzoval ho v rámci dokazovania.

53. Napriek žalobcom predloženému znaleckému posudku č. 106/2023 má súd za to, že žalobca dostatočne hodnoverne a bez pochybností nepreukázal, že zmluvnými stranami dohodnutá kúpna cena nebola zároveň aj cenou v tom čase primeranou a teda trhovou, zohľadňujúcou dopyt a ponuku a to vzhľadom na konkrétne, špecifické okolnosti daného prípadu (obchodu) a tým cenou, z ktorej by

žalovaný mal a musel poňať vedomosť o tom, že predávajúci predajom za túto cenu má úmysel ukracovať svojich veriteľov.

54. Žalobca najprv argumentoval, že dohodnutá kúpna cena bola ďaleko nižšia ako cena obstarávacia, neskôr po vypracovanom znaleckom posudku aj že bola nižšia od všeobecnej hodnoty predávaného tovaru. Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že nie je možné si zamieňať a ani stotožňovať pojmy „trhová cena“ a „obstarávacia cena“ ale „všeobecná hodnota, cena tovaru“. Obstarávacia cena je cena, za ktorú predajca (úpadca) predávaný tovar získal (obstaral). Predávajúci následne predá tovar za zväčša vyššiu kúpnu cenu, ale nie je nič výnimočné, ak za konkrétnych okolností predávajúci predá tovar aj za cenu nižšiu ako bola obstarávacia cena. Všeobecná hodnota, cena tovaru je znalecký odhad ceny, ktorá by sa dosiahla pri predaji rovnakého alebo porovnateľného tovaru. Trhová cena je cena vyjadrujúca spoločenskú hodnotu tovaru v peniazoch, ktorá vzniká na základe ponuky a dopytu na trhu. Predávajúci môže byť motivovaný rôznymi dôvodmi, že za istých konkrétnych, špecifických okolností predá tovar aj za cenu nižšiu, zlomkovú ako je jeho obstarávacia cena alebo jeho všeobecná hodnota, cena. Predaj pod túto cenu preto sám o sebe bez ďalšieho ešte neznamena, že sa tovar nepredal za trhovú cenu a už vôbec to neznamena, že by bol predaný za cenu zjavne neprimeranú ako zavádzajúco tvrdí žalobca, aby následne tvrdil, že z tejto zjavnej neprimeranosti musel žalovaný poňať vedomosť o úmysle žalobcu ukrátiť svojich veriteľov. Trhová cena je cena vyjadrujúca spoločenskú hodnotu tovaru v peniazoch, ktorá vzniká na základe ponuky a dopytu na trhu. Z tvrdení žalovaného o konkrétnych okolnostiach obchodu (množstvo predávaného tovaru, spôsob jeho predaja v distribučnom reťazci žalovaného atď.) vyplýva, že nie je vylúčené, že kúpna cena bola dohodnutá primerane, zodpovedá v tej dobe trhovej cene, skutočnej reálnej hodnote tovaru. Zmluvné strany sa v rámci zmluvnej voľnosti slobodne rozhodli, že cena, ktorú si pri predaji určili, je cena trhovú, je cena za ktorú predávajúci (úpadca) tovar predá a kupujúci (žalovaný) kúpy s tým, že obe strany naplnia svoje očakávania. Inak by logicky k predaju nedošlo. Nie je nezvyčajne, že dohodnutá kúpna cena môže byť odlišná, nižšia od všeobecnej ceny tovaru, ktorú by bolo možné za tovar dostať. Konkrétne okolnosti prípadu však môžu prispieť k tomu, že aj cena nižšia je pre daný predaj cenou obvyklou, primeranou pre daný konkrétny predaj.

Žalovaný k tomu uviedol, že podnikatelia využívajú rôzne obchodné praktiky, v rámci ktorých svoj tovar predávajú za zlomok obstarávacej ceny. Ide najmä o rôzne akcie, likvidácie skladových zásob, výpredaj sezónneho tovaru pred ukončením sezóny a pod. Nie je teda v obchodných stykoch nič neobvyklé ak jeden subjekt poskytne svojmu zmluvnému partnerovi tovar za cenu, ktorá sa na prvý pohľad môže zdať neštandardná, ale v konečnom dôsledku má svoje opodstatnenie, nakoľko slúži či už na rozvoj podnikania alebo na zníženie straty z nakúpených zásob. Je bežnou obchodnou praxou, že podnikateľ, ktorý chce umiestniť svoje produkty na trh a etablovať sa v rámci nadnárodnej obchodnej siete, poskytuje v záujme rozvoja budúcich obchodných vzťahov svojmu zmluvnému partnerovi rôzne benefity v podobe zliav. Iný podnikateľ napr. v záujme zbavenia sa zbytkových zásob alebo napr. v záujme okamžitého získania finančných prostriedkov pri finančných problémoch (napr. ako úpadca) môže nakúpený tovar ponúknuť za menšiu než obstarávaciu, všeobecnú cenu svojmu zmluvnému partnerovi. Nadobúdateľ tovarov tak v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti nemusí mať žiadnu vedomosť o tom, že úkon, ktorým nadobúda tovar od svojho zmluvného partnera môže byť úkonom ukracujúcim. Predaj tovaru úpadcom sa žiadnym spôsobom nevymyká bežnej obchodnej činnosti podnikateľských subjektov v danom segmente. Z priložených objednávok vyplýva, že išlo o tovar v jednotkách kusov, ktorého sa úpadca potreboval zbaviť (napr. motivovaný okamžitým získaním finančných prostriedkov na ekonomické zabezpečenie chodu spoločnosti), tak ho ponúkol žalovanému za cenu, ktorá v obchodných vzťahoch žalovaného s jeho rôznymi dodávateľmi nepôsobila žiadnym spôsobom nedôveryhodne, či nízko. Okrem toho, žalovaný nemal vedomosť o obstarávacej cene úpadcu. Žalovaný prevádzkuje na Slovensku sieť 12 obchodných domov s nábytkom a bytovými doplnkami Möbelix a okrem toho je zároveň aj prevádzkovateľom internetového obchodu www.moebelix.sk. Je len ťažko predstaviteľné, aby si takýto prevádzkovateľ obchodných domov objednal od svojho dodávateľa kusy tovarových položiek v jednotkách kusov, ktoré by nemohol ani distribuovať do všetkých svojich prevádzok. Podľa vyjadrenia žalovaného štandardne obchoduje s dodávateľmi, ktorí sú schopní zabezpečiť dostatočné množstvo tovaru tak, aby bol uspokojený dopyt zákazníkov. Spravidla musí ísť o stovky, resp. tisícky kusov tovarov a nie o jednotky kusov tovarov ako v uvedenom prípade. Uvedené vyplýva aj z vyhlásenia pani T. J., zamestnankyne žalovaného. Žalovaný uzatvoril obchodný vzťah s úpadcom nie s úmyslom ukrátiť veriteľov (žalovaný je presvedčený, že takýto úmysel nemal ani úpadca), ale s úmyslom doplniť svoj sortiment o zbytkový tovar, ktorý spotrebiteľom ponúkal za akciové ceny. Treba zdôrazniť aj druh predávaného tovaru. Išlo o domácu elektroniku (váhy, hriankovače, variče vajíčok, sušič vlasov, waflovač, a pod.). Ide o úplne iný trhový segment ako napr. nehnuteľnosti, motorové vozidlá a pod.

kde napr. akciové ceny nedosahujú takú výšku. Aj toto treba zohľadniť. Inak vyznieva zlomková cena pri predaji domácej elektroniky v nákupnom reťazi, čo je úplne bežné. A inak by vyznievala zlomková cena pri predaji nehnuteľnosti, auta a pod.. pričom však aj v týchto prípadoch by bolo samozrejme nutné zohľadňovať konkrétne okolnosti predaja, aby bolo možné dospieť k záveru, že kúpna cena ktorá je v zjavnom nepomere k cene všeobecnej by mohla vzbudzovať dôvodné pochybnosti a vedomosť o ukracovaní veriteľov. Súd má za to, že vyššie opísané konkrétne okolnosti prípadu, ktoré so strany žalobcu neboli relevantne rozporované, nevyklúčujú, že boli práve určujúce medzi zmluvnými stranami pri dohode o výške kúpnej ceny, ba práve naopak to logicky zdôvodňujú a potvrdzujú. Aj keď je v konaní preukázané, že kúpna cena bola v nepomere k cene všeobecnej, tak vzhľadom na okolnosti prípadu tento nepomer ešte nepreukazuje, že vzhľadom na neho žalovaný mal a musel mať vedomosť o úmysle žalobcu ukrátiť svojich veriteľov.

55. Treba zdôrazniť, že žalobca vyššie opísané špecifické okolnosti predaja zásadne nepopieral a nevyvrátil, že by neboli bežné pre daný segment trhu (napr. 80-90 % zľavy v akciách a pod.). Ak by sme pripustili právny výklad žalobcu, že zlomková cena je bez ďalšieho dôvodom sa domnievať, že kupujúci musel na jej základe mať vedomosť o úmysle predávajúceho ukrátiť svojich veriteľov, tak potom by sme museli pripustiť, že každý predaj tovaru medzi podnikateľmi za zlomkovú cenu by bol automaticky, bez skúmania ďalšieho odporovateľným právnym úkonom v zmysle § 60 ZKR. Tomu ale tak nie je. Popri cene je nutné skúmať aj iné, ďalšie okolnosti toho ktorého konkrétneho predaja a po ich spoločnom posúdení a vo vzájomnej súvislosti je nutné ich vyhodnotiť. Vyhodnotiť tak, či na ich základe je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že kupujúci objektívne mal a musel vedieť o úmysle predávajúceho ukrátiť veriteľov alebo objektívne k takejto vedomosti dospieť nemusel, nemohol.

56. Znalecký posudok pri určení všeobecnej ceny nezohľadňoval tieto vyššie opísané konkrétne špecifiká a okolnosti (čo potvrdil aj sám žalobca). Do cenotvorby vstupujú bezpochyby aj iné okolnosti trhovej ekonomiky, ktoré znalecký posudok nezohľadnil (napr. rôzne „akcie“, rôzne marketingové nástroje, obchodné praktiky a pod.) a ktoré majú vplyv na konečnú kúpnu cenu, slobodne dohodnutú zmluvnými stranami pri tom ktorom obchode. Aj keď znalecký posudok tieto konkrétne okolnosti prípadu nezohľadňoval, tak súd v posudzovaní existencie alebo neexistencie vedomosti žalovaného to posudzovať musel a aj posudzoval, vyhodnocoval tak ako je to uvedené nižšie.

57. Žalobca v konaní sám uviedol, že pre splnenie podmienok úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu treba zohľadniť o aký právny úkon sa jedná a žalujúci môže splnenie zákonných podmienok preukázať aj poukázaním na okolnosti, za ktorých bol napadnutý právny úkon uskutočnený, z ktorých je možné vyvodiť skutočnú motiváciu dlžníka (zbaviť sa majetku a nesplniť svoje záväzky voči veriteľom) ako aj záver, že druhej strane musel byť zrejmý úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, resp. veriteľov. Rovnako tak nemožno vysloviť akúkoľvek pochybnosť o splnení podmienky podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, že druhá strana musela vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ak dlžník na ňu prevedie (všetky) svoje aktíva či už bezplatne, alebo za zlomok ich reálnej hodnoty. Pri posúdení splnenia tejto podmienky je irelevantné, či konkrétna osoba, s ktorou dlžník právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, podstatné je, či vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla.

58. Súd má za to, že práve vyššie opísané konkrétne okolnosti prípadu a pomery žalovaného v žiadnom prípade nepreukazujú, že žalovaný z objektívneho hľadiska čo i len mohol a nie to ešte musel vedieť o tom, že pri tomto konkrétnom predaji môže mať úpadca úmysel ukrátiť svojich veriteľov. Možnosť poňať, získať o tom vedomosť nevyplýva ani z kúpnej ceny tovaru preto, že nebolo preukázané, že nebola neprimeraná, nebola trhová vzhľadom k okolnostiam obchodu a ani z ďalších okolností, za ktorých bol napadnutý právny úkon uskutočnený (množstvo a druh predávaného tovaru, spôsob predaja, špecifický trh s tovarom atď.), ktoré nie je možné vyhodnotiť ako výnimočné, ktoré by v podobnom obchodnom styku neboli bežné a to aj vzhľadom na pomery žalovaného, ktorý je veľkým celoplošným predajcom so širokou sieťou predajní alebo nezanedbateľným internetovým predajcom.

59. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.8.2020 sp. zn. 3Obdo/10/2020. Podľa názoru súdu závery predmetného rozhodnutia je možné plne aplikovať aj na daný spor a tieto len potvrdzujú vyššie úvahy a právny názor súdu, sú s ním v súlade, že podstatné pre posúdenie vedomosti žalovaného o (prípadnom) úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov je posúdenie konkrétnych okolností prípadu. Aj v danom prípade toto súd pozorne, dôsledne posudzoval,

vyhodnocoval a dospel k záveru, že z týchto konkrétnych okolností nemožno dospieť k jednoznačnému a výlučnému záveru o vedomosti žalovaného o prípadnom úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov. Súd tak na podporu svojho právneho názoru a zdôvodnenia uvádza z rozhodnutia dovolacieho súdu nasledovné:

60. V rámci konania sa súd v úvode zaoberal „primárnou“ otázkou, a to, „či v prípade odporovateľného právneho úkonu podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka ak sa nejedná o právny úkon medzi dlžníkom a blízkou osobou - môže veriteľ uniesť dôkazné bremeno o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a vedomosti druhej strany o tomto úmysle výlučne v situácii, keď osoba, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon uskutočnil, v konaní pred súdom vyhlási, že o úmysle dlžníka vedela, prípadne, či vzhľadom na to, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sú psychickým stavom, ktoré samy osebe nemôžu byť predmetom dokazovania, možno vyvodiť zo skutočností, ktorými sa prejavuje vnútorné presvedčenie subjektu navonok.“

V uznesení súd skonštatoval v rovine dokazovania úmyslu, že: „treba zdôrazniť, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v oboch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolností, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť“ (k tomu viď rozsudok najvyššieho súdu z 27. mája 2008, sp.zn. 2Cdo/109/2007 a obdobne aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 21. decembra 2000, sp.zn. 21Cdo/2426/1999). - „Veriteľ je povinný tvrdiť a preukázať, že dlžníkov odporovateľný právny úkon ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky a súčasne, že žalovanému (druhej strane odporovateľného právneho úkonu) musel byť úmysel dlžníka odporovateľným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy, teda že žalovaný o tomto úmysle dlžníka pri právnom úkone (v čase, kedy bol uskutočnený) vedel alebo musel vedieť“ (k tomu viď rozsudok najvyššieho súdu z 27. augusta 2019, sp.zn. 4Cdo/149/2018).

K samotnému ustanoveniu § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka dovolací súd poukazuje na to, že jedinou podmienkou pre vyhovie žalobe nie je preukázanie toho, že osoba, s ktorou dlžník uskutočnil napadnutý právny úkon, dlžníka ukrátiť svojho veriteľa vedela, ako to uviedol vo svojom rozsudku okresný súd. Zo znenia predmetného ustanovenia naopak ako podmienka úspešnej odporovateľnosti vyplýva, že tento úmysel musel byť druhej strane známy, a nie že tento úmysel bol druhej strane známy. Z uvedeného legislatívneho pojmu tak vyplývajú dve rôzne situácie, ktoré majú byť zo strany žalujúceho veriteľa preukázané, a to buď: že táto osoba o úmysle dlžníka vedela, alebo že táto osoba o úmysle dlžníka subjektívne nevedela, ale z objektívneho hľadiska o ňom vedieť musela. Pod slovným obratom „tento úmysel musel byť druhej strane známy“ sa rozumie situácia, kedy táto osoba zo svojej viny o úmysle dlžníka nevedela. Druhá strana (t. j. žalovaný) tak zodpovedá za zavinenú nevedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Predmetné pokrýva situácie, kedy táto osoba o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, avšak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o ňom vedieť mala a mohla. O situáciu, ktorú pokrýva slovný obrat „tento úmysel musel byť druhej strane známy“, sa jedná vtedy, ak by akákoľvek iná osoba v postavení osoby, s ktorou (alebo v prospech ktorej) dlžník napadnutý právny úkon uskutočnil, úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (predovšetkým právnym úkonom, ktorým sa dlžník zbavuje svojho majetku) rozpoznala.

Dovolací súd taktiež poukazuje na to, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, predstavujú psychický stav osôb uzatvárajúcich právny úkon, ktorý sa sám o sebe nedokazuje. Priamo preukázaný úmysel a vedomosť druhej strany o tomto úmysle by mal súd jedine vtedy, ak by dlžník (v postavení svedka) na pojednávaní uviedol, že odporovateľný právny úkon uskutočnil v úmysle ukrátiť svojho veriteľa a že zároveň o tomto úmysle oboznámil druhú stranu, prípadne ak žalovaný v súdnom konaní uviedol, že o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa vedel. Avšak vzhľadom na charakter konania je zrejme, že k takejto situácii môže dôjsť len výnimočne, prakticky vôbec. Na druhej strane však súd nemôže dospieť k záveru, že len v takýchto prípadoch, ak nejde o právny úkon dlžníka uskutočnený s blízkou osobou alebo v jej prospech, sú splnené podmienky pre vyhovie odporovacej žalobe

V súdnom spore zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a o vedomosti druhej strane o tomto úmysle žalujúceho veriteľa, (v tomto prípade správcu úpadcu). Dovolací súd však dáva do pozornosti, že pozícia veriteľa pri unesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena v súdnom konaní je veľmi obmedzená, keďže odporovateľný právny úkon je pohľadu veriteľa cudzím súkromnoprávnym úkonom [medzi jeho dlžníkom a druhou stranou (žalovaným)]. Z tohto dôvodu je procesne obtiažne, aby veriteľ unesenie dôkazného bremena vo vzťahu k úmyslu dlžníka, a najmä vo vzťahu k (predpokladu) vedomosti tretej osoby o tomto úmysle. Je tak zrejme, že argumentácia

žalujúceho veriteľa môže byť postavená v zásade len na nepriamych dôkazoch (a iných nepriamych skutočnostiach), ktoré si tak vyžadujú dôsledné vyhodnotenie zo strany súdu rozhodujúceho ho o žalobe a až po ich relevantnom vyhodnutí môže súd skonštatovať, či veriteľ v konaní preukázal splnenie podmienok podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. či uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno. Pre zamietnutie žaloby pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom naopak nepostačuje, ak žalovaný iba všeobecne uvedie, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, prípadne že o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedel.

Splnenie podmienok pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka možno preukázať napríklad predložením dôkazov o tom, že dlžník sa napadnutým úkonom zbavil majetku za cenu, ktorá je v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote, a to vrátane zohľadnenia toho, o aký právny úkon sa jedná. Rovnako tak môže žalujúci veriteľ splnenie zákonných podmienok preukázať aj poukázaním na okolnosti, za ktorých bol napadnutý právny úkon uskutočnený, ak tieto tvrdenia podloží dôkazmi, z ktorých je možné vyvodiť skutočnú motiváciu dlžníka (zbaviť sa majetku a nesplniť svoje záväzky voči veriteľom) ako aj záver, že druhej strane musel byť zrejmy úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, resp. veriteľov.

Rovnako tak nemožno vysloviť akúkoľvek pochybnosť o splnení podmienky podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, že druhá strana musela vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ak dlžník na ňu prevedie (všetky) svoje aktíva či už bezplatne, alebo za zlomok ich reálnej hodnoty. Pri posúdení splnenia tejto podmienky je ako už bolo uvedené vyššie irelevantné, či konkrétna osoba, s ktorou dlžník právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, podstatné je, či vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla.

Zákonná podmienka odporovateľnosti podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak nejde o právny úkon uskutočnený medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou je splnená aj vtedy, ak osoba, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, avšak vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon uskutočnený, a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla.

Pre posúdenie, či žalujúci veriteľ uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa jednotlivých zákonných podmienok podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že ide o osobu odlišnú od účastníkov napadnutého právneho úkonu. Veriteľ tak môže svoju argumentáciu o ukracujúcom úmysle dlžníka a skutočnosti, že druhá strana o tomto úmysle vedela alebo musela vedieť, založiť len na nepriamych dôkazoch, ktoré sa týkajú napadnutého právneho úkonu alebo okolností, za ktorých bol právny úkon uzavretý, a ktoré musí súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vyhodnotiť. Súd nemôže pri posúdení, či žalobca uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno ohľadom podmienok podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, vychádzať len z tvrdení žalovaného ako osoby, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech.

61. Žalobca môže s úspechom odporovať úkony dlžníka iba v prípade, ak sú kumulatívne splnené všetky zákonné podmienky. Prvá podmienka je, že právny úkon ukracuje niektorého z veriteľov dlžníka. To bolo v konaní preukázané. Druhá podmienka je, že právny úkon bol urobený s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a tretia, že tento úmysel bol alebo musel byť druhej strane známy, pričom tieto sa pri spriaznených osobách predpokladajú (čo však nie je daný prípad).

62. Nakoľko žalobcom v danom konaní nebola preukázaná tretia zákonná podmienka, že (prípadný) úmysel úpadcu ukrátiť svojich veriteľov bol alebo musel byť žalovanému známy, nie je logicky splnená obligatórna podmienka neúčinnosti právneho úkonu podľa § 60 ods. 1 ZKR vedomosť žalovaného o (prípadnom) úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov, a preto napadnuté právne úkony (kúpne zmluvy) nie sú voči konkurzným veriteľom neúčinné, nakoľko všetky vyššie uvedené zákonné podmienky odporovateľnosti musia byť pre neúčinnosť právneho úkonu splnené kumulatívne. V danom prípade potom už nie je ani rozhodujúce, či právne úkony, vyslovenia neúčinnosti, ktorých sa žalobca domáha, boli urobené úpadcom s úmyslom ukrátiť veriteľov alebo nie. Preto súd vyššie označuje aj úmysel ako „prípadný“, keď v konaní bolo už irelevantné preukazovanie tohto úmyslu, keď nebola preukázaná vedomosť. Preto nie je možné vylúčiť ani, že tu takýto úmysel úpadcu prítomný bol ale nie je možné vylúčiť ani opak, že tu úmysel z jeho strany daný nebol. Treba dodať, že z konkrétnych okolností prípadu ako sú uvedené vyššie, tak úmysel ukrátiť veriteľov preukázaný nie je a nevyplýva. Nakoľko však ako je uvedené vyššie na vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu musia byť splnené všetky predpoklady súčasne, tak zistenie a preukázanie uvedenej skutočnosti (úmysel ukrátiť) nemá zásadný a relevantný význam. Ako je niekoľkokrát už vyššie uvedené, jedným zo základných predpokladov odporovateľnosti je vedomosť žalovaného, že právny úkon bol urobený s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich

veriteľov. Bez splnenia tohto predpokladu nie je možné úspešne napadnúť odporovateľnosť. Právne úkony možno úspešne odporovať len vtedy, ak je táto podmienka splnená, preukázaná. Až v prípade jej preukázania (čo sa v danom konaní nepreukázalo) súd posudzuje ďalšie osobitné, zvyšné predpoklady odporovateľnosti uvedené v jednotlivých skutkových podstatách, napr. § 60 ZKR. Z uvedeného dôvodu súd ani neposudzoval splnenie ďalších podmienok odporovateľnosti v danom konaní.

63. Súd tak na základe vykonaného dokazovania a zákonných ustanovení dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súdu splnenie jednej z osobitných zákonných podmienok odporovateľnosti v zmysle § 60 ZKR a to vedomosť žalovaného o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

64. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

65. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

66. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

67. O nároku na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu a uložil úpadcovi povinnosť ich žalovanému zaplatiť s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

68. O náhrade trov konania rozhodoval súd podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, a to bez ohľadu na to, kto je sporovou stranou konania (že ním je správkyňa), ako aj bez ohľadu na to, ako pohľadávku predstavujúcu trovy konania z hľadiska jej uspokojenia upravuje zákon o konkurze a vyrovnaní. Procesne úspešný žalovaný má v zmysle § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu tých nákladov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie jeho práva. V danom prípade mal žalovaný plný procesný úspech, preto mu súd priznal v celom rozsahu náhradu trov konania a uložil úpadcovi, ktorého v konaní zastupuje správkyňa ako žalobkyňa, povinnosť ich žalovanému zaplatiť. Je pravdou, že trovy účastníkov konkurzného konania, ale aj konaní, ktoré sú vyvolané konkurzným konaním, sú vylúčené z uspokojenia, a preto ich nemožno, okrem niektorých výnimiek, v konkurznom konaní uspokojiť. Tieto pohľadávky však nemožno považovať za neoprávnené, pretože z hľadiska hmotného práva nezanikajú a po prípadnom zrušení konkurzu ich možno uspokojiť v súdnom alebo inom konaní, za podmienky, že dlžník bude existovať a bude mať majetok. V prípade, ak v konaní bol procesne neúspešný správca, náhradu trov konania súd prizná protistrane voči úpadcovi, nie voči osobe správcu, ktorý v konaní vystupuje namiesto úpadcu s tým, že tieto trovy možno prípadne uspokojiť z úpadcovho majetku, ktorý mu zvýši po zrušení konkurzu. Aj keď je priznaná náhrada trov konania proti správcovi, nie sú jeho „osobnými trovami“, pretože správca koná v mene úpadcu a na jeho účet. Náhrada trov konania je preto pohľadávkou proti úpadcovi.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na _____ súde, proti ktorého rozsudku smeruje (§ 355, § 362 CSP)

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 365 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).